

Nr. 11

27. maí 2018

78. árg.

Teir vildu sleppa at síggja Jesus

Men ímillum teirra, sum fóru niðan til Jerusalems at halda bøn um hátíðina, vóru nakrir grikkar. Teir komu nú til Filippusar, hann sum var úr Betsajda í Galilea og bóðu hann og søgdu: „Harri, vit vilja fegin sleppa at síggja Jesus.“ Filippus sigur tað við Andrias, og teir báðir koma og siga tað við Jesus. Men Jesus svarar teimum og sigur: „Tímin er komin, tá ið menniskjusonurin skal verða dýrmettur.“

Jóh. 12,20–23.

Fólk vilja fegin sleppa at síggja kend menniskju. Bara tað at síggja onkran kendan er fyri summi ein stór uppliving. Soleið var eisini á Jesu døgum. Beint undan páskum vóru nakrir grikkar komnir til Jerusalems; teir høvdu eftir øllum at døma hoyrt um henda Jesus, sum øll tosaðu um. Tað eydnaðist teimum at koma á tal við ein av lærusveinum hansara, og teir bóðu hann hjálpa sær at koma so nær, at teir sóu Jesus og helst møta honum andlit til andlits. Lærusveinarnir vóru positivir og vildu fegnir skipa fyri hesum.

Ikki er lætt at skilja Jesu svar til hesa umbøn. Hann svaraði „tímin er komin, tá ið menniskjusonurin skal verða dýrmettur.“ At verða dýrmettur merkir upprunaliga at fara at strála, tí kend fólk strála saktans av og á í eygum teirra, sum eru hugtikin av teimum. Men tað, sum Jesus síðani segði, tók skjótt burtur ytra glansin. Nú skuldi hann missa alt ytri vald og skreyt. Hann

fór at at verða viðfarin sum tann vesaligasti brotsmaður og áspýttur staðin fyri at verða hámettur.

Vit vita ikki, um grikkarnir møttu Jesusi. Og um teir hittu hann, hvussu teir so mettu hann. Kanski gjørdust teir vitni til hvørja viðferð, hann fekk teir komandi dagarnar. Men so má tann dýrdargerð, sum Jesus talaði um, vera fullkomiliga ómøgulig fyri teir at skilja. Ikki fyrr enn í glæmuni av uppreisn hansara er tað móguligt at hóma, hvat hann sipaði til.

*O, Jesus, títt navn mær í hjarta
lat glógva sum brandur á nátt;
tað gevur mær gleðina bjarta,
tann frið, sum eg ei havi átt!
So djarvur um fjørðin eg fari
um íðan hon brýtur so stríð,
at sovna og vakna eg tori,
at liva og doyggja í tí.*

Eisini ævinleikan gav hann okkum

Eisini ævina hevur hann lagt í hjørtu teirra. Præd. 3,11.

Gud hevur av sonnum útbúgvíð menniskjuna ríkiliga á allan hátt. Men alt ov ofta taka vit hetta sum eina sjálvfylgju, og vit eiga tí ikki ta fægri undran og djúpa takksemið, sum vit áttu at átt. Og tó eiga vit onki, sum ikki er okkum givið.

Ongin kann sjálvur taka, tá ið talan er um skil og vakstrarlag, heilsu og sansir og sterkar limir, og heldur ikki, tá ið talan er um serlig evnir og gávur. Alt tað, sum ger okkum skikkað til lívið og ger lívið ríkt, eru gávur frá Gudi. Av sonnum hevur Gud útbúgvíð okkum kongaliga í náði síni!

Men av øllum tí undursama, sum Gud hevur givið okkum, er ævinleikin tó hitt størsta. Eisini ævina hevur Gud lagt í hjørtu okkara. Nakað av Guds egna lívi og veru. Tað, sum lyftir okkum høgt upp um allar aðrar skapningar og ger okkum til ævinligar verur. Tí er tað, at vit ongantíð eru nøgd, tá ið vit hava vrakað Gud.

Okkum leingist eftir Gudi á øllum vegum okkara og eru heimleys, tá ið vit ikki eru hjá honum. Augustin hevur sagt tað soleiðis: „Tú, o, Gud hevur skapað hjørtu okkara til tín. Og hjartað er hvíluleyst og óróligt, til tað fær hvílu í tær!“

Undurfult er tað, at lív okkara røkkur út um øll jarðisk mørk, tí at Gud hevur lagt ævina í hjørtu okkara.

t. týddi.

Signa títt arbeiðspláss

Ein maður greiddi niðri á Blákrosskaféini frá ymiskum úr sínum lívi:

Eg arbeiði á einum stórum arbeiðsplássi. Einaferð fingi vit eitt arbeiði at gera uttanlands. Eg veit ikki, hvussu tað bar til; men formaðurin var eftir mær alla tíðina. Allir sóu tað og undraðust. Hann var rættiliga ótespiligur. Alt var so løgið, maskinurnar riggaðu ikki, og hann gav mær skyldina.

Eg fór í bøn til Gud. Eg bað hann hjálpa mær at takla støðuna rætt, og eg bað hann eisini hjálpa mær ikki at gerast beiskur inn á formannin.

Vit komu so aftur til Føroya. Hetta lívið er ógvuliga skroypligt og stutt, og Jesus hevur boðið okkum at bera hin glaða boðskapin út. Tað var tað síðsta, hann segði, áðrenn hann fór aftur til himmals, og tað var ein ordri, so menniskju kunnu fáa ein kjans, áðrenn tað er ov seint. Eg havi roynt at vitna; men arbeiðsplássið bara vaks og vaks, og summir arbeiddu her og aðrir har, so tað var ógjørligt. Um tú biður Gud um okkurt, so skalt tú ansa tær, hvat ið tú biður um, tí hann kann taka teg upp á orðið. Eg bað Gud gera tað soleiðis, at allir í fyrítøkuni vóru savnaðir á einum staði, so skuldi eg vitna fyri teimum.

So fylti fyrítøkan, har eg arbeiddi, runt tal, og tað skuldi haldast. Har var ein rúgva av fólki til veitsluna, og har við borðini sungu tey bara verðsligar sangir. Síðani vóru talur hildnar. Tá ið allir topparnir høvdu talað, skuldi eg siga nøkur orð, tí eg hevði verið í fyrítøkuni, síðani hon byrjaði. Nú hevði eg møguleikan. Eg segði, at vit eru kallað at vælsigna. Tað kundi eg siga út frá orðunum í 1. Pæt. 3,9–10: „Gjalðið ikki ilt fyri ilt ella deilan fyri deilan; men tvørtur ímót, vælsignið heldur, tí

at til tess eru tit kallaðir, at tit skulu arva signing. Tí at tann, sum vil elska lívið og síggja góðar dagar, skal varða tungu sína frá illum og varrarnar frá at tala fals.“ Sum trúgvandi skulu vit signa tað arbeiðsplassið, har vit virka.

Tann fyrsti, sum kom fram til mín aftaná, var arbeiðsformaðurin. Hann rætti mær hond og segði: „Kanst tú fyrigeva mær? Eg var ljótur móti tær, tá ið vit vóru uttanlands.“ Hann hevði tár í eygunum. So kom sjálvur stjórin at takka mær. Hann hevði eisini tár í eygunum.

Tað er ein stórir fyrimunur hjá einum virki at hava trúgvandi í arbeiði, tí tey brúka tíð í bøn og biðja Guds signing yvir alt virkseimið í fyrítøkuni. Signingin setir eina prosess í gongd, so lógin um at sáa og heysta fer í gongd. Og fyrítøkan, har eg arbeiði, er sanniliga vaksin heilt ómetaligt. Tey trúgvandi eru sum ein kapitalur, ið arbeiðsgevarin setir í sítt virki, og hann gevur stórar rentur.

Ja, hatta var so vitnisburðurin um signingina. Eg kennist væl við hetta sjálv. Eg arbeiddi sum lærari uppi á Adventista-skúlanum í 35 ár. Tá ið eg hevði verið har í nøkur ár, kom Irene Eide at vitja skúlan. Hon var stjóri við ein adventistaskúla í Oslo. Hon savnaði allar lærararnar til ein fund. Millum annað segði hon, at vit skuldu biðja fyri teimum næmingunum, sum vit vóru flokslærarar hjá. Vit skuldu nevna hvønn einstakan næming við navni og biðja hvønn dag fyri honum. Tað setti eg mær so fyri, og eg má siga, at tað gav nakað heilt serligt. Stór signing fylgdi við tí.

Effie Campbell.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

27. mai	Tekstur: Áps. 2,40–47;	bibliuorð: Gal. 2,20
3. juni	Tekstur: Áps. 3,1–11 og 4,7–10 og 1. Kor. 12,4–6	bibliuorð: Sálm. 13,6

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Bláðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvorøryri.
Umbróting & prent: Prenta – 35 77 74

Nr. 12

10. júní 2018

78. árg.

Trúgvín

Men eg havi biðið fyri tær, at trúgv tín ikki má tróta.

Luk. 22,32.

Lívið fer illa við okkum, og byrðarnar kunnu gerast so tungar, at nervarnar standa á tambi. Í slíkum lötum kann trúgvín svíkja, og í kjalarvørrinum av tapinum kemur ivin. Er trúgv tín annað enn heilaspuni? Hvat hjálpir, at tú situr í kirkjuni og syngur sálmar, um trúgvín svíkur á royndarstundini?

Latið okkum viðganga, at tað ónda er nógv sterkari, nógv vandamiklari og nógv djevilskari, enn hvat vit halda. Mótstøðumaður okkara er lygnari og manndrápari, og ímóti honum stríðast vit til fánýtis í egnari kraft. Latið okkum eisini viðganga, at fyri okkum hoyrir gleðin saman við viðgongd og sólskini. Hvussu kunnu vit standast í hørðum lötum, um vit hugsa soleiðis?

Hvussu skulu vit handla í støðum, har trúgvín svíkur? Tað er ein sera týðandi spurningur. Fyri tað fyrsta skulu vit uttan at kjakast vísa mótstøðumanninum frá okkum. Fyri tað næsta skulu vit gjøgnum niðurlagið knýtast at Kristi við nýggjum bondum. Hann biður fyri okkum, at trúgv okkara ikki má tróta, og sinnalag hansara er framvegis óbroytt, eisini tá ið vit eru við undirlutan. Eins og tann góða mamman fær meira umsorgan fyri sjúka barninum, soleiðis verður Guds kærleiki á serligan hátt rættur móti okkum, tá ið vit eru fyri tapi.

Við øðrum orðum skulu vit seta álit okkara á tað, sum er virðisfast. Ikki á okkara egnu skiftandi trúgv, men á orðið um Guds óvikiliga friðarsáttmála, soleiðis sum tað ljóðar

við altarborðið. Onki, heldur ikki niðurlög okkara, kunnu skilja okkum frá kærleika Guds í Kristi Jesusi, Harra okkara. Til hetta virðisfasta skulu vit seta vón okkara. Tá eiga vit eitt ríkidømi, sum ikki broytist, hvussu kursirnir í heiminum og allar hitabroytingar í hjarta okkara enn sveiggja.

*Í gleði, í sýt og í lívi og deyð,
í armóð, í sjúku, í trongd og í neyð,
tá herlið av óndskapi hótta til mín,
tú ævigi klettur, eg leiti til tín.*

Tú hevur orð hins æviga lívs

(Jóh. 6,68.)

Ein kongur hevði verið fyri ósigri og varð settur í fangahús; men ongin visti, hvar hann var. Tá fór ein av sangarum kongsins út at leita eftir honum. Við luttu sínum fór hann borg frá borg og steðgaði á uttan fyri gluggarnar á fangahúsinum og sang ein av kongsins yndissangum. Eitt kvøldið sá hann kongsins andlit fyri gluggarimunum. Fangin hevði kent sangara sín á málinum og hitt vakra sanglagið, og kongurin varð funnin og fríaður.

Soleiðis er Guds orð á ferð um heimin at leita eftir fanganum og fría hann.

Tá ið tú hoyrir Harrans orð kalla á teg, statt so ikki ímóti, men kom út og lat hann, sum sagt hevur, at seyðir hansara kenna reyst hansara og fylgja honum. Við orðsins kallan fylgir kraft til tín at gera tað, sum orðið áleggur tær. Við kraftini upplivir tú, at tá ið tú nýtir hana í trúgv, soleiðis sum hin giktsjúki gjørdi, at hann eftir Harrans orðum kundi taka song sína og fara heim.

„Og tit skulu kenna sannleikan, og sannleikin skal fría tykkum.“ (Jóh. 8,32–33).

t. týddi.

Guds lyfti eru ikki tóm orð – og Hansara kærleiki kennir eingi mørk.

e.c. ums.

Vinur

„Vinur“ er eitt av teimum vakrastu orðunum, eg kenni. Hoyr, hvat ið Jesus sigur: „Eg kalli tykkum ikki longur tænarar; tí at tænarin veit ikki, hvat harri hansara ger; men tykkum havi eg kallað vinir; tí at eg havi kunngjørt tykkum alt tað, sum eg havi hoyrt av faðir mínum.“ Jóh. 15,15. Eftirfylgjarar Jesusar kallaðu hann: Harra, Meistara, Lærara og enntá Messias – frelsarakongin. Her sigur Jesus: „Nú kalli eg tykkum vinir, ikki tænarar.“ Summi okkara hava kanska ímyndað okkum Jesus sum harra, arbeiðsgevara – við mongum áminningum og forboðum. Her sigur Jesus: „Eg kalli tykkum vinir.“

Við ein vin hava vit eitt heilt serligt samband. Eitt samband við virðing fyri bæði nærleika og fráleika. Tað er eitt samband uttan tignarstöðu ella tittul. Vit kunnu hittast eftir 20 árum, og sambandið er har. Persónin kennir tú aftur. Ella tað kunnu vera vinir, sum tú hittir dagliga.

Gransking innan sálarfrøði, sosiologi og heilsu vísir, at vinir eru avgerandi fyri sinnisligu heilsuna. Mær nýtist ikki nógvar vinir, ein góður vinur vigar nógv meira enn fleiri óstøðugir og gáløysnir. De Lillos syngur: „Hold på en venn, få blir igjen – en venn kan fort bli borte for godt, om du glemmer ham lenge nok.“

„Fylg mær,“ sigur Jesus og virðir mitt val, bæði um nærleika og frástøðu. Sum barn lærði eg ein sang: „Velg ham din frelser, velg ham for livet, en bedre venn kan du aldri få. Blir han venn i ungdomstiden, er det givet, at han er med til sidst, når du blir gammel, grå.“

Eitt vers ljóðar soleiðis: „Hvor trygt, når livets alvor møter deg på ferden, å ha en venn som hjelpe kan og alt forstår. Om du blir hånet, misforstått i denne verden, fortrøstningsfullt til Jesus frelseren du går.“

Eitt er vist: Fyrr ella seinni renna vit okkum í lívsins álvara. Tað kann vera so ymiskt fyri tann einstaka. Tá er gott at hava ein vin, bæði í Himli og á jørð.

Tá ið hesin vinurin doyði, rópti hann: „Tað er fullgjørt!“ Eg havi gjørt tað – fyri teg, góði vinur! Á krossinum verður rópt út: „Eg eri vinur tín! Í allari víddini, sum hetta orðið rúmar.“

Jesu lív vísti, at hann var ein vinur. Hann hevði ávirkan á menniskju bæði líkamliga og sálarliga. Hann tosaði, át og gekk saman við teimum. Hann uggaði, græt og flenti við teimum.

Eg havi ein vin í Jesusi. Ikki ein trælafúta, men ein, sum eg gangi saman við í gerandisdegunum, og sum góðtekur meg, sum er eri.

Jesus eggjar okkum til at vera ein vinur, sum sýnir um-sorgan. Hann hevur brotið múrin niður millum tey, sum eru fíggarliga væl fyri, og tey særdu, tá ið hann doyði. Frá hansara sjónarhorni er eingin munur millum rík og fátæk, ella millum væleydnað og miseydnað. Jesus kallar okkum øll við tí vakrasta navninum í hesi verð: Vinur!

Má Jesus vælsigna tykkum øll.

Sten Sørensen
Effie Campbell umsetti.

Brúðurin

Summi siga, at Jesus kemur aftur, tá ið hann er til reiðar. Onnur siga, at hann kemur, tá ið brúðurin er til reiðar. Størri ábyrgd liggur á okkum, enn okkum dámar at viðganga. Skriftin sigur, at Gud hevur lovað Jesusi eina brúður, sum er skapt í hansara mynd. Hon líkist honum. 2000 ár eru farin, síðani lyftið varð givið, og hann er ikki afturkomin eftir brúður síni. Hon líkist ikki enn serliga nógv honum. Tað má broytast við skjótleika.

Vit mugu fara at hugsa sum brúðurin.

Vit mugu tosa málið hjá brúðrini.

Vit mugu skikka okkum sum brúðurin.

Vit mugu tosa samsvarandi Orðinum.

Í Opinberingini stendur, at brúðurin hevur gjørt seg til reiðar.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

10. juni	Tekstur: Áps. 4,1–20;	bíbliuorð: Áps. 4,20
17. juni	Tekstur: Áps. 8,26–40;	bíbliuorð: 1. Tim. 2,4

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Prenta – 35 77 74